

8.

KRIGS-SÅNG.

Vi än i fridens famn på lena palmer
 bida,
 Ån flutes pansarn ej omkring vårt fria
 bröst,
 Om högsta kärlek blott för Kung och
 land vi frida,
 Och blott till lugna värf ofs kallar ärans
 röst.

Ja, tryggheten är ljuf, — men hon vårt
 mod ej söfver;
 Blott inflängdt, ej förqväfdt, det lågar
 i vår barm:
 Och krigarns arm ännu en älskad frid
 behöfver,
 Den stund en älskad Kung behöfver kri-
 garns arm.

Kanhända vicklas ut en sammanrullad
fana,

Kanhända ljungar fram vårt länge göm-
da fvärd;

Hon öpnar då, en känd och oforgäten
bana,

Der den, som vågar dö, är lifvet dub-
belt värd.

Hur skön i vapnens skrud skall dagen
skåda hjelten!

Allt annat slumpens är; — uppoffringen
är hans.

Han samnar med sin kraft de dunder-
klädda fälten

Och rycker ned med våld till hjeffan
segrans krans.

Han vet, i mordens slund, att mensk-
ligheten värda,

Mot vådan fätter han en pröfvad styr-
kas rön,

Och,

Och, nöjd att krigets konst, om ej defs
 lager, förda,
 Han jordens lof försmår mot fyllda plik-
 ters lön.

En dag han manar oss, den skallande
 trompeten,
 Soldatens drägt är tung och tältets bädd
 är hård;
 Men stärkt af mödan sjelf, skall Svenska
 tapperheten
 Ån högre resa opp sin gamla minnes-
 vård.

Vi gå! — vårt Sjelfbestånd är fjättradt
 vid det helas;
 Vi gå, med armen lyft och själen oför-
 fagd.
 Hvar gång Kanonens moln af Svärdens
 blixtar delas,
 Må fädren blicka ned, med afund, på
 vår bragd.

Om än vår raske Här bland faror sig
fordjupat,
Han skall ur deras famn, med räddad
heder, gå;
Inom en hopad borg af fiender, som
stapat,
Skall, på Troféers thron, vår GUSTAF
hyllad stå.

Så svärjom evig tro åt Gud och Kung,
och dygden!
Förfvarom Sverges rätt med obetvingadt
mod!

Den redan lefvat nog, som dör för fo-
sterbyggden,
Och hennes tacksamhet är nog till äre-
stod.